

Ἐπάγων τις νὰ ἐπισκεφθῇ κατὰ πρῶτον τὸν Δυκορ νέτον, νομίζει, ἀναλογιζόμενος τὴν παράδοξον τοῦ σώματος τοῦ διάπλασιν, οἷ θέλει ἰδῇ δι' οὐσιδὲς τὴν ὄψιν· ἀλλὰ πάραυτα ἐξέρχεται τῆς ἀπάτης αἵμα τὸν ἰδῇ κρατοῦντα μὲ πολλὴν χάριν διὰ μὲν τοῦ ἐνὸς ποδὸς τὸ πυξίδιον, διὰ δὲ τοῦ ἐτέρου τὸν χρωστῆρα.

Ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ὁ Δυκορνέτος, οὐδὲ στιγμήν ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς· αἱ δύο αὐτῶν ὑπάρξεις συνεκωνεύθησαν εἰς μίαν καὶ μόνην. Διὰ τὴν μὴ ἐλαττώσῃ τὴν εὐπάθειαν τῆς ἀφῆς τῶν ποδῶν του, ὁ καλλιτέχνης μας δὲν περιπατεῖ, ἐκτὸς μόνον πολλὰ ὀλίγον ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου του· ἀλλὰ οὐκ οὐ φέρεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἀναπληροῖ τὸ εἰς τὸν υἱὸν του ἑλλείπον. Ἀδύνατον νὰ ἰδῇ τις τὸν ἕνα ἄνευ τοῦ ἄλλου· ἀμφοτέροι δὲ ἐλυπήθησαν, καὶ ἐθεώρησαν ὡς μέγα δυστύχημα τὸν ἀποχωρισμὸν των, ὅταν ὁ Κεῖσαρ Δυκορνέτος, θέλων νὰ συναγωνισθῇ εἰς τὸ μέγα θρασύτητος τῆς Ῥώμης, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ μόνος ἐντὸς τοῦ δωματίου του ἐπὶ τρεῖς βλοκλήρους μῆνας. Εἰς τούτους ἀρμόζει κάλλιστα τὸ εἰρηὰ ψυχῇ εἰς δύο σώματα.

Ο ΒΙΒΛΙΟΚΑΠΗΛΟΣ.

Τὴν 5 Ἰαννουαρίου τοῦ ἔτους 1811, τὸ ψῦχος ἦ, δριμύτατον· τὸ θερμόμετρον εἰδείκνυε δεκαπέντε βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Ὁ Σηκουάνας εἶχε παγῶσει· ἡ δὲ πόλις τῶν Περσιῶν μόλις ἐξεγείρετο περὶ τὴν ἐν νύκτι καὶ ἡμίσειαν ὥραν, στίλβουσα ὅλη ἐκ τῆς πάχνης ὑπὸ ἥλιον, οὐτινος αἱ ἀκτίνες ματαίαις, οὕτως εἰπείν, κατέβαλλον προσπαθείας ὅπως φανῶτι λαμπραί. Ἐπρεπε νὰ εἶχέ τις ὑποθέσεις λίαν κατεπιγούσας καὶ ἐπανωφόριον ἐρμητικῶς ἐμπεπορημένον διὰ νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ εἰς τὰς ἐρήμους ἀγυίας, τὰς ὁποίας παγετώδης βορρᾶς ἐσάφανε κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Καθ' ἅπασαν τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τοὺς Ἀπομάχους, μόλις ἠδύνατό τις ν' ἀπαντήσῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατὰ μακρὰ διαστήματα, μαγεύειν τινὰ ἰδιώτην, τὸ καλὰθιον κρατοῦντα ἐπὶ τοῦ βραχίονος καὶ διευθυνομένην πρὸς τὴν ἀγορὰν τῆς vallée, ἡ μεσίτας τινὰς τῶν νεωτερισμῶν, διερχομένους ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἔχοντες δέμα ὑπὸ μάλιν καὶ τὰς δύο χεῖρας ἐντὸς τῶν θηλακίων. Οἱ ῥιψοπῶλαι καὶ οἱ μεταπραταὶ λαγὴν δέρμιν ἀποτελοῦσιν ἐξαίρεσιν, περὶ ἧς δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ λαλήσωμεν, διότι δι' αὐτοὺς διαφορὰ θερμῆς κρᾶσις δὲν ὑπάρχει.

Ὁ παγετός ἦτο δριμύτατος, καὶ τόσον ὥστε, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἔκαζεν ἡ πέτρα, καὶ ὁμως νέος τις, σπουδαστὴς τῆς ἱατρικῆς, εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πενιχρὸν δωμάτιόν του καὶ τὴν ἐπὶ πενιχρὰν ἐστίαν του, ἐφ' ἧς ἔκαie θραδέως καὶ μὲ μικρὰν φλόγα κόσσοιρον, ὑπὸ τὴν τέρραν ἐξαμαρτάνων καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς οἰκονομίας, καὶ νὰ ἐξέλθῃ, τὰς ὁδοὺς περιπρηνῶς πνευμονίαν ἢ λαρυγγίτιδα. Ἐποῦ μὲν ὥστε μέχρι πώγωνος τὸ μοναδικὸν καὶ ἀκλιτο-

φόρεμά του, καὶ τὴν ῥίνα ἔχων ἐρυθρὰν καὶ τὰς παρειὰς κυανᾶς ὑπὸ τοῦ ψύχους, διέτρεχε τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ῥίπτων ἐνθεν καὶ ἐνθεν βλήματα ἱστατικά, καὶ σταμμάτων ἀνὰ πᾶν δῆμα ὅπως περιεργασθῇ μετ' ἀπληγτοῦ προσοχῆς τὰς ὕλους τῶν ὑποδειγμάτων, ὥστε καὶ αὐτὸς εἶχεν ἐξέλθει διὰ σπουδαίαν καὶ καταπείρουσαν ὑπόθεσιν, ἡ δι' ἀναζητήσιν τινὰ δύσκολον, ἡ δι' ἐπιχείρησιν ἐξ ἧς ἐκρέματο ἡ τύχη τῆς εἰς τὴν σχολὴν ἐγγραφῆς του.

Δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἱατρικῆς· πολλοῦ γε καὶ δεῖ! Ἡ κλινικὴ καὶ ἡ εἰδικὴ παθολογία ἦσαν ὅλως ξέναι εἰς τὴν ἐνασχόλησιν τοῦ ἐπιδόξου ἱατροῦ μας. Ἦτο προσβεβλημένος ὁ ἄθλιος ὑπὸ χρονίας βιβλιομανίας, ἀφ' ἧς οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ λαθῇ, καὶ ἦτις βιβαίως τῷ ἐπὶ νεικεν ἀκολούθως δόθρια ἀποτελέσματα. . . . Τὴν αὐτὴν πρωτὰν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἡμέρας εἶχεν ὑποστῇ μίαν ἐκ τῶν σφοδρωτέρων καταβολῶν τῆς ἀνιάτου νόσου του· τὴν νύκτα εἶχε διέλθει εἰς κακὴν κατάστασιν· ὁ ὕπνος του ἦν διακεκομμένος, ὠνευρέετο ὁ δυστυχῆς ἀβιακόπως παλαιὰς ἐκδόσεις, οὕτως ὥστε, κατὰ τὴν ἐγερσίν του, κατεχόμενος εἰσέτι ὑπὸ τοῦ τυπογραφικοῦ πυρετοῦ του, ἐδραμεν εἰς ἀνίχνευσιν βιβλίων παλαιῶν, μᾶλλον ἢ ἦτιον κατακερματισμένων ὑπὸ τῆς χρήσεως, μᾶλλον ἢ ἦτιον τετριμμένων ὑπὸ τοῦ χρόνου.

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι ὁ ἦρωας μας δὲν ἔτρεφεν ἐν τῇ ψυχῇ του διακατῆ ἔρωτα πρὸς τὴν ἐπιστήμην· ἦν εἶχεν ἐκλέξει, ἐξ ἐναντίας ἐλάτρευε τὴν τέχνην τοῦ ἱαν, καὶ τὴν ἐλάτρευεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε εἶχε συνθέσει δολοκλήρον ποίημα λατινιστί, τοῦ ὁποίου ἦρωας ἦτο ὁ θεὸς Ἰπποκράτης. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; τὸ πρὸς τὰ παλαιὰ βιβλία πάθος του, τοῦ εἶχε φλογίσει τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας, τὸν κατεκυρίευσεν ὅλον καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν θρανίων τοῦ πανεπιστημίου [καθήμενον.

Ἀνιχνεύων λοιπὸν ἀπὸ ἐργαστηρίου εἰς ἐργαστήριον καὶ ἀπὸ παραπήγματος εἰς παραπήγμα, διασφαινόμενος τὰ περικαλύματα τῶν βιβλίων καὶ ἀπορῶσάν τὴν κόκκιν ἀπὸ τὰ φύλλα, ὁ ἦρωας μας εἶχε ρθᾶναι ἐμπροσθὲν τῆς γεφύρας τῶν Τεχνῶν. Ἐνταῦθα ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν του θέαμα ἱκανὸν νὰ διαταράξῃ τὸ βιβλιομανιακὸν τοῦ νευρικόν σύστημα.

Ἀκριβῶς κατείναντι τοῦ πανεπιστημίου, παρὰ τὴν σκοπιὰν τοῦ διαπορίου καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ διαπράγματος τῆς ὄχθης, ἦσαν ἀναριθμητοὶ τόμοι βιβλίων, ἐκτελειμένοι εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους ὥστε περὶ τοπλεῖστον γυμνοὶ καὶ ἄνευ οὐδενὸς περικαλύμματος, ἔχοντες ἀνοικτὰ καὶ κυμαινόμενα τὰ φύλλα των, καὶ προστατευόμενοι κατὰ τῆς ὀχληρᾶς πνοῆς τοῦ ἀνέμου ὑπὸ μόνῃς εὐεργετικῆς θάμικρος. Ἐνώπιον τοῦ φιλολογικοῦ τούτου καπηλείου περιεπάτει, ὡς σκοπὸς, γέρων τις ὑψηλὸς καὶ ἰσχυρὸς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐνδυμασία συνεφῶναι θαυμασιῶς πρὸς τὴν ἐλαεινὴν στολὴν τῶν βιβλίων του. Ὁ δυστυχῆς γέρων δὲν εἶχεν ἄλλην αἰγίδα κατὰ τῆς πνοῆς τοῦ βορρᾶ ἢ λεπτὸν καὶ πεπαλαιωμένον τριβώνιον, τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα δὲν εἶχεν ὀνομασίαν εἰς οὐδεμίαν γλῶσσαν, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος τοσοῦτον ἦτο τετριμμένον ὥστε τοῦ πανδυστάτορος χρόνου, ὥστε εἶχε κατανιῆσει διαφανές. Τὸ στενὸν αὐτοῦ περικάλυμμα προσεκολλᾶτο ἀκριβῶς πανταχόθεν ἐπὶ τῶν